

**Azeninfano**



✎ Lindiwe Matshikiza  
✉ Meghan Judge  
📧 dohliam  
|| 3  
😊 Esperanto ☺

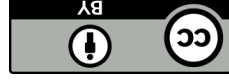


**Global Storybooks**

[globalstorybooks.net](http://globalstorybooks.net)

**Azeninfano**

✎ Lindiwe Matshikiza  
✉ Meghan Judge  
📧 dohliam

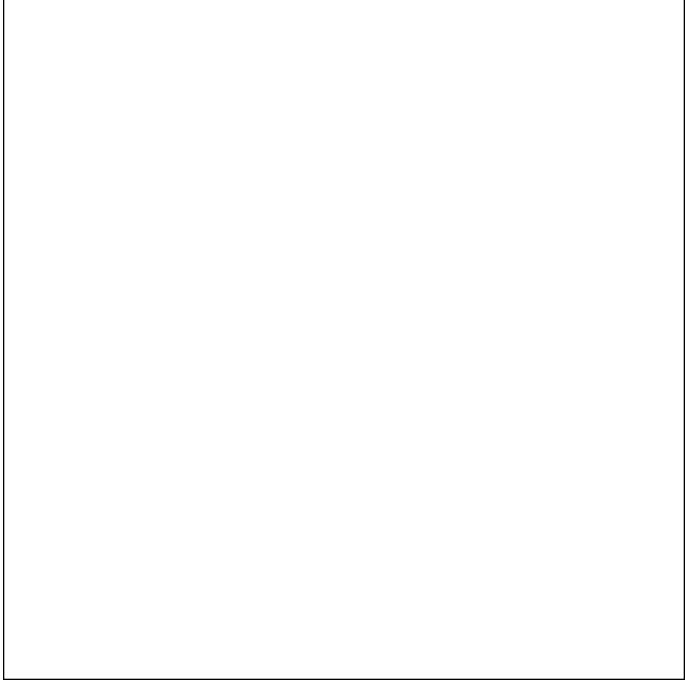


This work is licensed under a Creative Commons  
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).  
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>





Estis knabineto kiu unue vidis la misteran formon en la malproksimo.



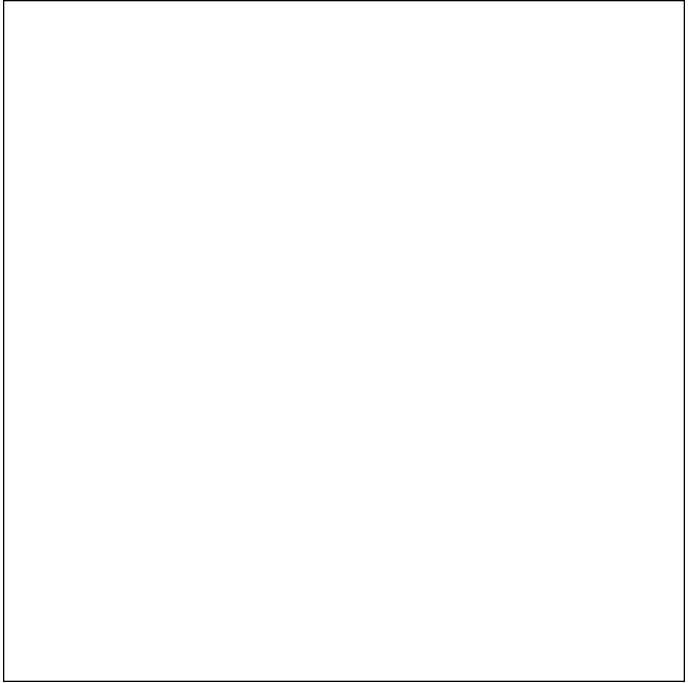
Kiam la formo proksimiĝis, ŝi vidis ke ĝi estas tre graveda virino.



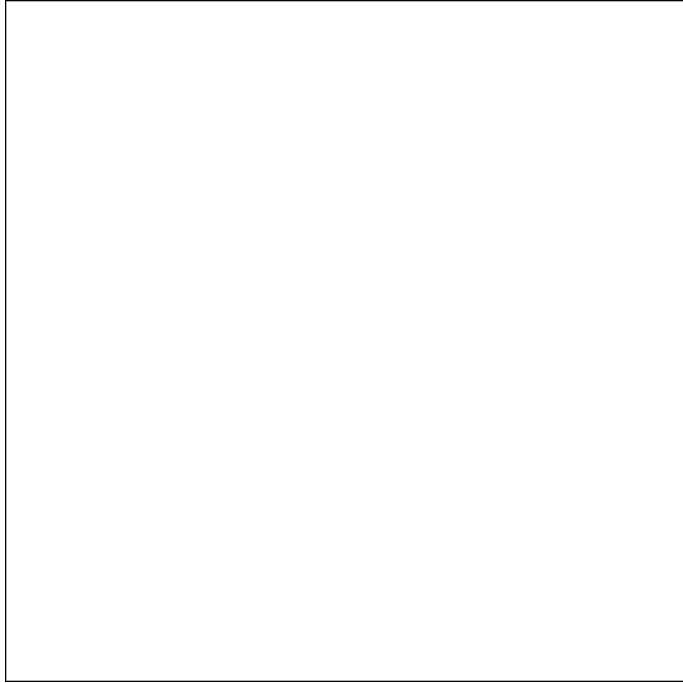
Sinĝena sed kuraĝa, la knabineto proksimiĝis al la virino. "Ni devas teni ŝin kun ni," la popolo de la knabineto decidis. "Ni gardos ŝin kaj ŝian infanon sekure."



La azeninfano kaj lia patrino kreskis kunen kaj trovis multajn manierojn vivi kune. Iom post iom aliaj familioj ekloĝis ĉirkaŭe.



La infano baldaŭ ekvenis. "Puŝu!"  
"Alportu kovrilojn!" "Akvo!"  
"Puuuuŝŝŝŝuuuu!!!"



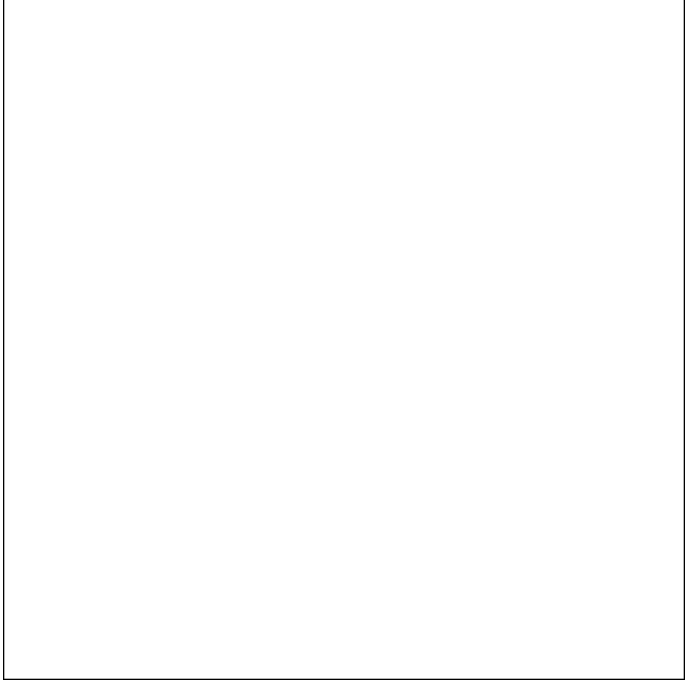
Azeno trovis sian patrino, solan kaj  
funebrantan sian perditan infanon.  
Ili fikse rigardis unu la alian  
longtempe. Kaj tiam forte brakumis  
unu la alian.



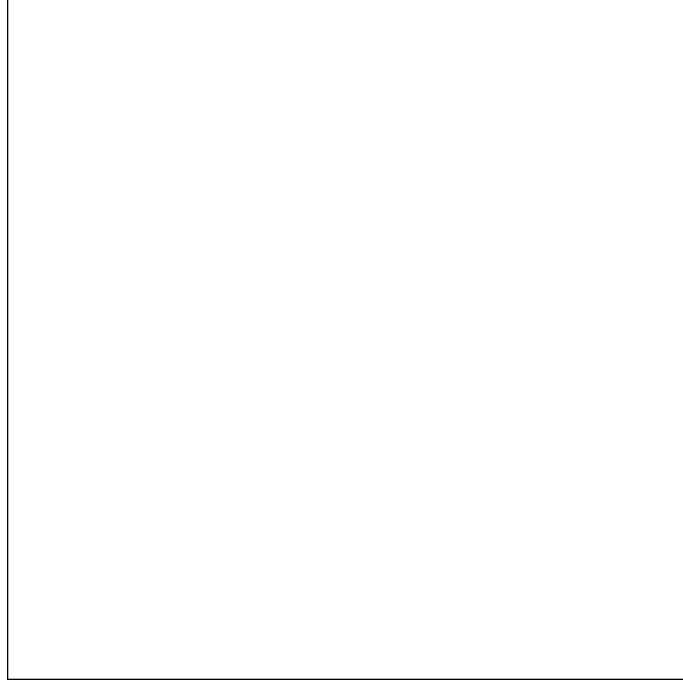
Sed kiam ili vidis la infaneton, ĉiuj saltis malantaŭen ŝokite. "Azeno?!"



Azeno finfine sciis, kion fari.



Ciuj ekdisputis. "Ni diris ke ni gardus  
la patrinon kaj la infanon sekure, kaj  
tion ni faros," diris iuj. "Sed ili  
alportos al ni malbonŝancon!" diris  
alijuloj.



... la nuboj estis malaperintaj, kune  
kun lia amiko, la maljunulo.



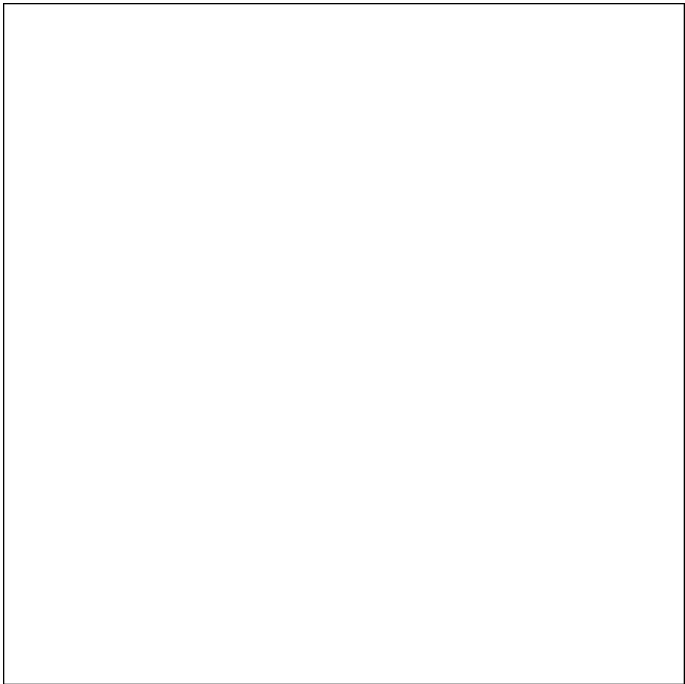
Kaj tiel la virino trovis sin sola denove. Ŝi demandis sin, kion ŝi faru kun tiu stranga infano. Ŝi demandis sin, kion ŝi faru kun si mem.



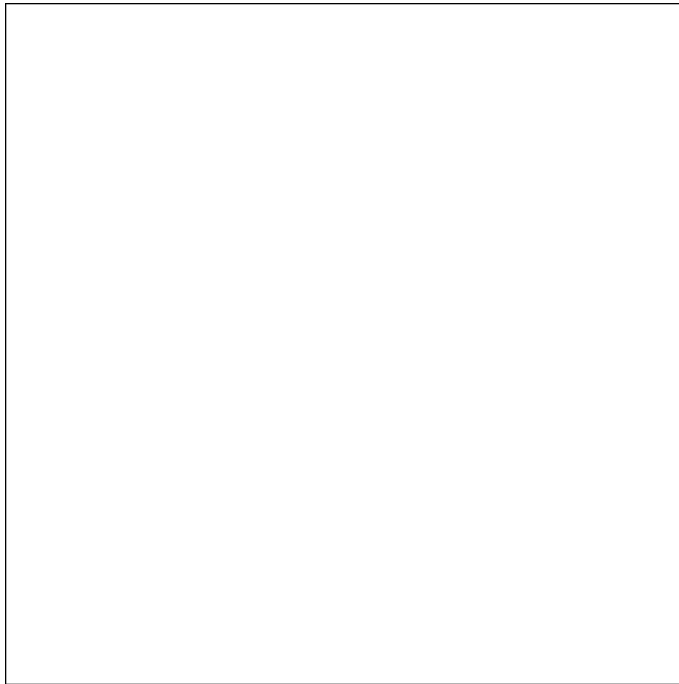
Alte inter la nuboj ili dormiĝis. Azeno sonĝis, ke lia patrino malsanas kaj vokis lin. Kaj tiam li vekiĝis...



Sed finfine ĝi devis akcepti ke li estas  
Ĝia infano kaj ĝi estas lia patrino.



Iun matenon la maljunulo petis  
Azeno-n porti lin al montopinto.

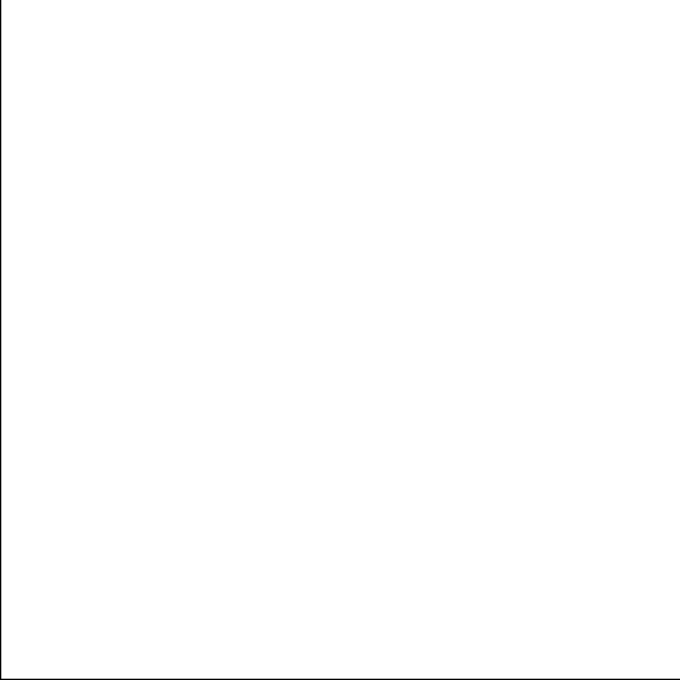




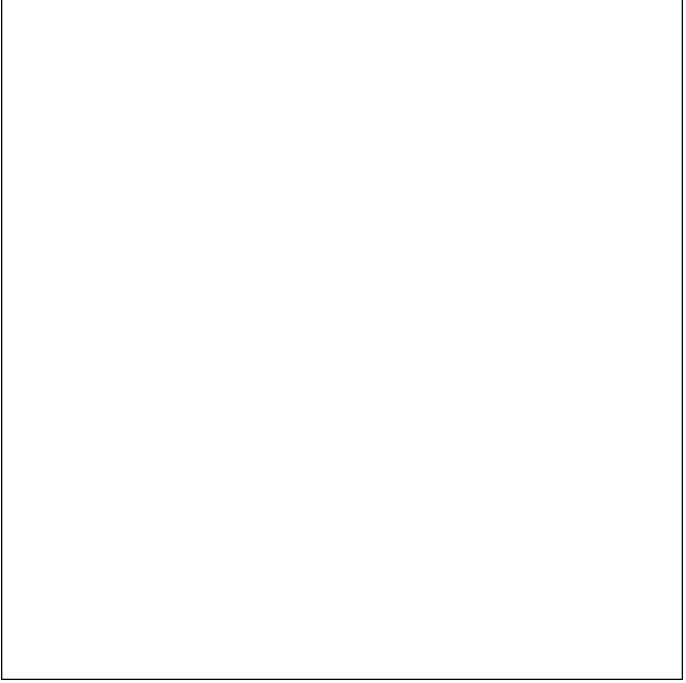
Nu, se la infano restis same malgranda, ĉio eble okazus alie. Sed la azeninfano grandiĝis kaj grandiĝis, ĝis li ne plu trovisi lokon sur la dorso de sia patrino. Kaj kiom ajn li klopodis, li ne povis kondukti sin kiel homo. Lia patrino estis ofte laca kaj ĉagrenita. Iufoje ŝi devigis lin fari bestan laboron.



Azeno restis kun la maljunulo, kiu instruis lin pri multaj diversaj manieroj vivteni sin. Azeno aŭskultis kaj lernis, samkiel la maljunulo. Ili helpis unu la alian, kaj ili kune ridis.



Azeno vekigis kaj vidis strangan  
maĵunlon, kiu fikse rigardis lin  
desupre. Li rigardis en la okulojn de  
la maĵunulo kaj eksentis iom da  
espero.



Konfuzo kaj kolero kreskigis en  
Azeno. Li ne faru ĉi tion kaj li ne faru  
tion ĉi. Li ne konduku sin tiel kaj li ne  
konduku sin tiel. Li tiel kolorigis ke  
iutage li piedbatis sian patrinon al la  
tero.



Azeno pleniĝis de honto. Li forkuris tiom malproksimen kaj tiom rapide kiom li povis



Kiam li ĉesis kuri, estis jam nokto, kaj Azeno perdiĝis. "I-a?" li flustris al la mallumo. "I-a?" ĝi resonis al li. Li estis sola. Li buklis sin strikte en pilkoformo kaj eniris profundan kaj maltrankvilan dormadon.